

УНИВЕРЗИТЕТ У ПРИШТИНИ
Бр. 26-568/2
03 SEP 2026 год.
ПРИШТИНА

РЕПУБЛИКА СРБИЈА АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА КОСОВО И МЕТОХИЈА УНИВЕРЗИТЕТ У ПРИШТИНИ - ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ ПРИШТИНА - КОСОВСКА МИТРОВИЦА			
ПРИМИЉЕНО 0309		2026 ГОДИНЕ	
ОЗ	БРОЈ	ПРИЛОГ	ВРЕДНОСТ
05	543	1	✓

Др Бранко Ракић, редовни професор,
Правни факултет Универзитета у Београду
Др Милан Палевић, редовни професор,
Правни факултет Универзитета у Крагујевцу
Др Дејан Мирковић, редовни професор,
Правни факултет Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској
Митровици

Универзитет у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици
-Стручно веће за правно-економске науке
-Правни факултет
-Наставно-научно веће

**ОДГОВОР КОМИСИЈЕ ЗА ПИСАЊЕ ИЗВЕШТАЈА ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ И
ЗАСНИВАЊЕ РАДНОГ ОДНОСА ЗА ЈЕДНОГ НАСТАВНИКА ЗА УЖУ
ЈАВНОПРАВНУ НАУЧНУ ОБЛАСТ-ПРЕДМЕТ МЕЂУНАРОДНО ЈАВНО ПРАВО**

Одлуком Наставно-научног већа Правног факултета Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици 05 Бр 352 од 25.05.2026. године, формирана је Комисија за писање Извештаја за избор у звање и заснивање радног односа једног наставника на одређено време од 5 година, за ужу јавноправну научну област-предмет Међународно јавно право у саставу:

1. Др Бранко Ракић, редовни професор, Правни факултет Универзитета у Београду, председник Комисије;
2. Др Милан Палевић, редовни професор, Правни факултет Универзитета у Крагујевцу, члан Комисије;
3. Др Дејан Мирковић, редовни професор, Правни факултет Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, члан Комисије

Комисија је припремила извештај који је достављен Правном факултету и заведен под бројем 05 Бр. 482 дана 06.07. 2026. године. На Универзитету у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици је заведен под бројем 26-487/2 дана 06.07.2026. и од тада се налази на увиду јавности.

На Извештај Комисије поднет је приговор који је заведен под бројем 26-539/1 од 24.08.2026. године од стране подносиоца, адвоката Марка Милутиновића.

Након што су размотрили приговор, чланови Комисије достављају следећи:

Одговор на приговор Марка Милутиновића

1. Питање избора и звања

Марко Милутиновић тврди да „Извештај није утврдио да ли је реч о првом или поновном избору“. Комисија одговара да је овај приговор неоснован јер кандидат др Сенад Ганић у тренутку пријављивања на конкурс није имао наставничко звање. То се јасно може видети и из самог Извештаја, као и из приложених докумената. Кандидат је биран за ванредног професора на Државном универзитету у Новом Пазару 21.09.2020. године, на период од 5 година. То значи да кандидат др Сенад Ганић од 21.09.2025. године, односно након истека петогодишњег уговора на ДУНП-у, више није имао наставничко звање. Комисија је сматрала да је ово довољно јасно из приложених докумената и података који се налазе у Извештају, па није сматрала да се овим питањем треба додатно бавити у самом Извештају. Дакле, у овом случају не ради се о реизбору или избору у више звање, већ о избору у звање кандидата који у тренутку пријаве на конкурс, нема ниједно наставничко звање. Милутиновић очигледно то није разумео, што је и разумљиво, јер по свему судећи, није никада радио на факултету и није упућен у универзитетску процедуру. На такав закључак указује, на пример, биографија доктора правних наука Радомира Стојановића са Правног факултета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици који је пензионисан као ванредни професор, али његово звање упркос томе, након 5 година истиче. Дакле, звање ванредног професора траје само 5 година.

2. Питање монографије

2.1. Тумачење Правилника о ближим условима за избор у звања наставника на Универзитету у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици и Правилника о стицању истраживачких и научних звања

Када је реч о приговору Милутиновића да „за први избор није доказан обавезни услов научне монографије“, Комисија (поново) констатује да приговор апсолутно нема правног основа. Сам наслов објављеног дела, не одређује и његову класификацију као практикума или монографије.

Комисија констатује да је дело објављено под називом „Практикум за међународно јавно право - теорија и пракса“ монографија. Дело др Ганића, поред пет аутоцитата који се могу видети у попису литературе, обима од преко 80 стр, садржи и све друге елементе предвиђене 1) Правилником о ближим условима за избор у звања наставника на Универзитету у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, члан 16 и 2) Правилником о стицању истраживачких и научних звања у делу који говори о монографијама („Службени гласник РС“ бр. 80 од 04. октобра 2024, 70 од 08. августа 2025) издатим од стране надлежног министарства. Адвокат Милутиновић очигледно није консултовао (или није знао?) ова два најважнија извора за вредновање монографија.

Уважавајући пре свега ННВ Правног факултета Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, Комисија састављена од три редовна професора из области и предмета за који се кандидат бира, овом приликом ипак, даје и своје додатно:

2.2. Детаљно стручно мишљење о монографији др Сенада Ганића

Др Сенад Ганић је теоријски у свом делу обрадио све релевантне области међународног јавног права. У уводном делу аутор подсећа на савремене изазове са којима се суочава међународно јавно право. Затим су презентовани ставови најпознатијих ауторитета и стручњака из међународног јавног права (доктрина) што је у складу са рангирањем извора у овој области или у складу са општеприхваћеном хијерархијом из члана 38 Статута Међународног суда правде. Ганић се у наставку, тј. у трећем и четвртном делу бави еволуцијом међународног јавног права као и трагањем за његовим давнашњим коренима, али и еволуцијом самог термина ове гране права. Он се позива на оригиналне изворе и самостално преводи одговарајуће наводе, што истичемо као посебни квалитет овог дела. Такође на веома садржајан и студентима прилагођен начин, објашњава разлоге због којих је *ius gentium* имао различито значење у римском праву у односу на оно значење које је овом изразу дато у каснијим временима. Ово је такође и први пут да се један аутор који пише на српском језику, у монографији која се системски бави међународним јавним правом (осврћући се на вишевековну еволуцију ове гране права) бави и *Siyar*-ом, односно међународним правом које се развијало у оквирима исламске правне традиције. Аутор је велику пажњу посветио и преводио одговарајућих делова из радова римских правника из античког периода, што је такође више него ретко у нашој стручној литератури.

У петом делу, аутор нас на веома занимљив и стручан начин уводи у веома важну проблематику монистичко-дуалистичке теоријске дебате, тј. односа унутрашњег и међународног права, указујући и на више него сложену позадину овог специфичног проблема у међународном праву. Колико је ово важно питање показује чињеница да су се њиме бавили задња два века и такви правни ауторитети као што су Хајнрих Трипел, Ханс Келзен, Леон Диги, Филип Цесуп, Дионисио Анцилоти, као и српски ауторитети Милан Бартош, Миленко Крећа и Смиља Аврамов. Овим веома важним питањем се бавио и Стални суд међународне правде Друштва народа у вези са тумачењем Конвенције између Грчке и Бугарске по питању реципрочне емиграције у саветодавном мишљењу из 1930. године, као и Међународни војни суд у Нирибергу 1946. године, али и Женевске

конвенције из 1949. године. Дакле, уз навођење бројних страних и домаћих извора др Ганић даје и свој оригинални допринос овој веома важној и актуелној теми.

У шестом делу теоријски су обрађени извори међународног права, уз адекватну и прецизно одабрану литературу, као и занимљиви и важни изводи из праксе Међународног суда правде УН од 1946. године. То је поново у складу са рангирањем извора у овој области, односно у складу са општеприхваћеном хијерахијом из члана 38 Статута Међународног суда правде која је постала и међународни правни обичај.

Др Ганић се бави анализом и тако важног извора међународног јавног права као што је Бечка конвенција о уговорном праву из 1969. Она је постала нарочито актуелна након закључивања два споразума у Бриселу и Охриду између Републике Србије и Приштине уз посредовање ЕУ 2023. године

У седмом делу теоријски су обрађени субјекти у међународном јавном праву, али се бави и другим важним проблемима. На пример, у делу монографије који обрађује државу аутор се бави питањем настанка државе, као и принципима националности и самоопредељења, док у делу у којем обрађује питање националних мањина даје и веома занимљив приказ развоја верских права изван европског цивилизацијског круга, и то на начин на који нико до сада није урадио у једној монографији писаној на српском језику. То је веома важно и с обзиром на универзалистичку природу основних норми међународног јавног права у овој области (универзалност људских и мањинских права) али и на дугу традицију регулисања статуса мањина још од система Друштва народа до релевантних конвенција Савета Европе. На квалитетан начин обрађено је и питање одговорности државе, унутар којег је, а то сматрамо веома важним, обрађено и питање кривичне одговорности државе. То питање је још увек отворено у међународном праву и њиме се бавио Међународни суд правде, на пример у пресуди у спору између Новог Зеланда и Француске из 1995. године.

На веома садржајан начин су написани и делови у којима су обрађена питања дипломатских и конзуларних односа, сукцесије, међународних граница, међународних службености, међународних река, поморских и ваздушних области, као и правни режим космоса. Посебно је значајно што се обрађује област дипломатског и конзуларног права (међународног права представљања) јер је то и изборни предмет на Правном факултету у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици

У седамнаестом делу, аутор даје и приказ развоја идеје о мирном решавању спорова, док у глави која носи назив „Међународно право и употреба силе“, на квалитетан теоријски начин презентује изузетке од когентне забране употребе силе у међународним односима. Нема потребе да у светлу ратних дешавања у Украјини и на Блиском истоку посебно истичемо колико је то важна тема за међународно јавно право данас.

На крају монографије дат је обиман попис релевантне литературе, која поред великог броја научних радова, чланака, монографских јединица, позитивноправних националних и међународних прописа, садржи и велики број одлука међународних судова, које покривају све теоријски обрађене проблеме међународног права, што ову монографију чини изузетно корисном литературом за све оне који се на стручан начин баве међународним јавним правом.

Закључак је, да ово објављено дело др Сенада Ганића под називом „Практикум за међународно право – теорија и пракса“ садржински и методолошки, квалитативно али и квантитативно јесте монографија. Од укупно 416 страна колико има ово дело, више од 200 страница, што је много више од обима који се захтева за монографију (80 страна), посвећено је теоријској и системској обради најважнијих питања у међународном јавном праву.

2.3. Пример монографије под насловом „*EU Law: Text, Cases and Materials*“

Чувени британски професор Пол Крејг и његова не мање позната колегиница Грејне де Бурка су аутори чувене монографије под насловом „*EU Law: Text, Cases and Materials*“. Она је позната свим професорима међународног јавног права у свету. Осмо издање је штампано од стране Oxford University Press, 2024.године. Она се у међународним правним изворима, упркос наслову „текстови, случајеви и материјали“ води и као монографија. На пример у Уједињеном Краљевству на Универзитету у Кардифу: <https://www.europeansources.info/record/eu-law-text-cases-and-materials-7th-edition/>. Исто тумачење поводом овог чувеног дела се заступа и на Катедри за међународно право и међународне односе Правног факултета у Београду чији је шеф био и један од потписника овог одговора на приговор. Овакво тумачење је очигледно изведено из садржаја дела јер

оно обухвата 30 поглавља (у неким издањима и више) на преко 1.000 страница (<https://academic.oup.com/oxford-law-pro/book/59951>) од којих се велики број бави најважнијим теоријским питањима права. То су следећа поглавља:

1. The development of European integration
2. EU Membership: tensions and challenges
3. The institutions
4. Competence
5. Instruments and the hierarchy of norms
6. Legislation and decision-making
7. Decision-making and new forms of governance
8. The nature and effect of EU law: direct effect and beyond
9. The application of EU law: remedies in national courts
10. The relationship between EU law and national law: supremacy
11. EU international relations law
12. Human rights in the EU
13. Enforcement action against Member States
14. Preliminary rulings
15. Review of legality: access
16. Review of legality: grounds of review
17. Damages actions and money claims
18. The single market
19. Free movement of goods: duties, charges, and taxes
20. Free movement of goods: quantitative restrictions
21. Free movement of capital and economic and monetary union
22. Free movement of workers
23. Freedom of establishment and to provide services
24. Citizenship of the European Union
25. Equal treatment and non-discrimination
26. AFSJ: EU criminal law
27. Competition law: Article 101
28. Competition law: Article 102
29. Competition law: mergers
30. The state and the common market

Дакле, према српској и страној теорији и пракси садржина дела одређује његову класификацију, а не наслов. Пример чувеног дела из области међународног јавног права „*EU Law: Text, Cases and Materials*“ које је већ имало 8 издања то јасно показује.

3. Питање оцене педагошког рада др Ганића

Милутиновић тврди да наводно није „доказана позитивна оцена педагошког рада током целокупног претходног изборног периода“. Комисија сматра да ова тврдња такође није тачна. Комисија је ценила документа и податке о оцини педагошког рада са којима је располагала. Комисији је такође педагошки рад кандидата познат и на основу предавања које је држао у организацији Катедре за међународно право и међународне односе Правног факултета у Београду. На основу података које смо имали, а које нико у периоду од 30 дана од дана стављања Извештаја на увид јавности није оспорио, педагошки рад кандидата др Сенада Ганића, није могао бити оцењен, никако другачије до онако како стоји и доступним документима. Сматрамо да је лице које је уложило приговор, имало довољно времена да достави податке и документа који доказују супротно. С обзиром да то није учињено, Комисија нема никаквог разлога да констатује супротно од онога што стоји у Извештају.

Кандидат нас је такође обавестио и о томе, да се он још у јуну месецу, у току трајања конкурса, са захтевом бр. 2336/26 од 04.06.2026. године, обратио надлежним органима на Државном универзитету у Новом Пазару, са молбом да му издају потврду о оцини његовог педагошког рада, али да су му (тек на његово поновно обраћање путем електронске поште) на тај захтев одговорили дописом бр. 3759/26 од 25.08. 2026. У том допису издали су само податке за школску 2021/22 и школску 2022/23, констатујући да за преостали период подаци наводно нису доступни. Подаци за школску 2022/23, које кандидат из очито објективних разлога није могао имати, па их није приложио уз пријаву, показују да је на предмету Међународно јавно право, његов педагошки рад у тој години био оцењен просечном оценом 4.301, што само потврђује закључак Комисије о квалитету педагошког рада кандидата др Сенада Ганића.

4. Питање прецизирања научне области

Милутиновић тврди да наводно „конкурс и Извештај не означавају прецизно звање и установљену научну област“. Комисија сматра да ни ова тврдња нема никакву правну основу. Напротив, конкурс је без сумње расписан у складу са актима Правног факултета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици. Конкурс је прецизно расписан за „наставника на одређено време од 5 година“. Више је него јасно да тај наставник може бити или доцент или ванредни професор, с обзиром да се према Закону о високом образовању чл. 75.ст. 4, наставници који су изабрани у звање доцента и ванредног професора, у то звање бирају (и закључују уговор) на период од 5 година.

У Одлуци о ужим научним, уметничким односно стручним областима коју је донео Сенат Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици бр. 26-181/3-6/1 од 24. марта 2026. године (https://pr.ac.rs/wp-content/uploads/uze_oblasti_20260324.pdf) наведено је девет ужих научних области. У тој одлуци, као посебна област која се односи на међународно право наведена је само ужа, међународна приватно правна област. Општепознато је и студентима прве године правних наука да се међународно приватно право веома разликује од међународног јавног права, стога и постоји подела на међународно јавно и међународно приватно право.

Међународно јавно право је на Правном факултету Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици сврстано у ужу, јавноправну научну област. То се може закључити не само на основу расписаног конкурса, већ и на основу тога, што су наставници међународног јавног права на Правном факултету Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици чланови Катедре за јавноправне науке (https://pravni.pr.ac.rs/fakultet/strucni_organ/katedre/).

У оквиру Катедре за јавноправне науке су и уставно право, управно право и други предмети. Правни факултет који је имао потребу за наставником за предмет међународно јавно право (а не за, примера ради, уставно право или неки други предмет) је то прецизирао и у конкурс, и то је пракса која није спецификум само овог конкурса.

Милутиновић очигледно није био упознат са овим чињеницама, које су доступне и на сајту Правног факултета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, на којем постоји подела катедри и предмета по наставницима.

Зато тврдња да Извештај не садржи све тражене елементе у смислу члана 20. Правилника о ближим условима није тачна. На такав закључак указује и оцена проректора за наставу и студентска питања проф. др Владимира Боранијашевића који је у складу са процедуром, прегледао извештај пре његовог стављања на увид јавности.

5. Питање оцене кандидата др Ловића

Милутиновић тврди да је наводно повређено начело једнаког поступања зато што је „Комисија код другог кандидата више пута истакла недостатак одлука, оцена и проверљивих доказа као разлог због кога поједине наводе није могла да прихвати“, те да „начело једнаког поступања искључује прихватање недоказане обавезне референце једном кандидату, док се другом недостаци документације стављају на терет“. Овај приговор је по више основа, формално и материјално неоправдан. Тако на пример, за разлику од др Сенада Ганића који је приложио доказе о оцени педагошког рада који су му били доступни, кандидат др Владимир Ловић, није приложио ниједан документ или потврду о оцени његовог педагошког рада. Сходно томе Комисија тај услов није могла ни оценити.

Тврдња о повреди једнаког поступања неоправдана и због следећих чињеница. Комисија је добронамерно прихватила да разматра чак и радове које је кандидат др Владимир Ловић навео у пријави, а који нису нису били категоризовани, па је Комисија, трудећи се да ни на који начин не повреди право другог кандидата, сама извршила категоризацију, заузимајући став, да приликом сумње о категорији одређеног рада, увек изврши категоризацију која је повољнија за кандидата. Комисија је имала пуно право да одбаци без разматрања те податке, али није то урадила.

Кандидат др Владимир Ловић је изнео да је биран у звање доцента за ужу безбедносправну научну област на Факултету за цивилно ваздухопловство Универзитета Мегатренд 2022. године, као и да је биран у звање доцента за ужу безбедносправну научну област на Универзитету „Унион Никола Тесла“ 2023.

Добронамеран став према др Ловићу, заузет је и код разматрања ових биографских података иако он није доставио одлуке о тим изборима са датумима избора. Комисија је имала пуно право да одбаци без разматрања те податке, али није то урадила.

Комисија није дала предност др Ганићу у односу на др Ловића иако је први кандидат радио на државном универзитету, а други на приватним, иако се и то у пракси дешавало врло често.

Неке референце Комисија није могла да оцени и поред оваквог добронамерног става, јер их кандидат просто није поткрепио ниједним пропратним приложеним документом. На пример, кандидат је тврдио да је био председник и члан комисија за одбрану докторских дисертација, као и ментор приликом израде докторских дисертација. Никакав доказ за то није достављен. Исти је случај и са учешћима у пројектима, за које кандидат није приложио ниједну потврду или документ.

Комисија у односу на такве чињенице није могла да констатује ништа друго, осим да кандидат такве податке није поткрепио документима.

Упркос свим овим чињеницама, суштинска разлика између два кандидата је ипак, у њиховим референцама у области права за коју је конкурс расписан. Др Ловић не испуњава услове да предаје међународно јавно право и Комисија сматра да он није квалификован за ову област права већ евентуално, за неке друге али то већ излази из надлежности ове Комисије и одговора.

6. Питање идентитета Милутиновића

Нажалост, на крају свог одговора, Комисија мора да констатује и то, да се идентитет Марка Милутиновића (који је наводно поднео приговор) не може са сигурношћу уврдити, с обзиром да осим имена и презимена и e-mail адресе, немамо друге прецизније податке о подносиоцу приговора. Управо је e-mail адреса оно што Комисију наводи на такву сумњу, односно да се у овом случају могуће ради и о анонимном приговору. Широко је познато да се домен „proton.me“ користи онда када неко жели да остане анониман, јер се приликом регистрације на овај домен, не тражи нити број телефона, нити други лични подаци да би

се направио налог, а адресе на „@proton.me“ не откривају ништа о идентитету власника, осим онога што он сам наведе. Познато је да чак ни сама компанија не може да чита садржај порука (за разлику од рецимо gmail-а или outlook-а). Узимајући у обзир да овај приговор ни на који начин не би могао да иде у прилог кандидату др Владимиру Ловићу, јер, како је Комисија у Извештају констатовала, он не испуњава услове да буде изабран за наставника по овом конкурс, већ би само могао да нанесе штету кандидату др Сенаду Ганићу, треба водити рачуна и о томе да ли онда овај приговор има евентуално вексаторски карактер, али и да ли подносилац њиме крши Закон о забрани дискриминације (Службени гласник РС бр. 22/2009 и 52/2021) и повезани са њим члан 14 Европске конвенције о људским правима на шта упућује и пажљиво читање самог текста.

Закључак

На основу свега наведеног, Комисија сматра да су суштински испуњени сви услови за избор др Сенада Ганића у звање ванредног професора, али оставља надлежним органима Правног факултета и Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици да даље тумаче дате услове.

Потписи чланова Комисије:

1. Др Бранко Ракић, редовни професор, Правни факултет Универзитета у Београду,
председник Комисије

2. Др Милан Палевић, редовни професор, Правни факултет Универзитета у Крагујевцу

3. Др Дејан Мирковић, редовни професор, Правни факултет Универзитета у Приштини са
привременим седиштем у Косовској Митровици

